

Így tért Atyáihoz az utolsó pogány besenyő
Száz csatában győztes, népet új hazába vezető
Szabad róna gyermeke, nem lázad többé, nyugton immár,
Kopjafák helyett templomok állanak már,
És a besenyők népe otthonra talál.

Ne aludj el, két szememnek szép világa,
Mert elindult ez földnek, ez égnek nagy királya,
Sereggel jó, háta mögött kard és kereszt,
Új hitre térít, Napunkhoz többé már nem ereszt.

Pusztákon széllel szárnyaló, büszke sasok népe,
Határok őre, az magyar földnek ékessége,
Nem áldoz többé, nem imád többé Égi atyát,
Kötve a szárnya, nem hallja már az Ősök dalát.

Szó mit sem ér, győzelmet már fegyver nem hozhat,
Fel kell hát venni jó népünknek az rabláncokat.
Kereszténnyé, és alávetetté kell itt lennünk,
Vagy hontalan, bús földönfutóként menekülnünk.

Földi vezérünk, Vadkan apánk, besenyők csillaga,
Állj ki és szólítsd lovas töményt az háborúba,
Vagy nyugvást adjál, kereszt jelét maga is vedd fel, hogy
Mi légyen a sorsunk, jó vezérünk, most döntened kell

Sem kereszttel, de Istenünkkel,
Viharral éneklő Őseinkkel,
Vélük leszek, még nem tagadok,
Égi Atyánk hitén maradok,
Veres az ég tovafelé.
Teremtőnk mosolyog errefelé,
Lovamnak hátán temesetek,
Testemen sírdombot emeljete.

Így tért Atyáihoz az utolsó pogány besenyő
Száz csatában győztes, új hazába vezető
Szabad róna gyermeke, nem lázad többé, nyugton immár,
Kopjafák helyett templomok állanak már,
Végül Tonuzoba népe otthonra talál

Így tért Atyáihoz az utolsó pogány besenyő
Száz csatában győztes, új hazába vezető
Szabad róna gyermeke, nem lázad többé, nyugton immár,
Kopjafák helyett templomok állanak már,
Végül Tonuzoba népe otthonra talál...